

[Valdemar Sørensen.]

forsvarliges Grænse den Bevægelighed og Tilpasningsevne, som saa utvivlsomt har været en Fordel ved den nuværende Tilstand.

Ikke alene beholder Administrationen, Magistrat, Bygningskommissionen og andre Myndigheder, i betydelig Udstrækning den endelige Afgørelse i de enkelte Sager, men hvad angaar §§ 11—30 om Bebyggelsens Ordning og §§ 44—61 om Bygningers Opførelse, tillægges der i § 10 Indenrigsministeriet en saa vidtgaaende Ret til at dispensere fra Lovens Regler, at de ligesom Bestemmelserne i den gældende Byggelov uden egentlig Lovændring kan tilpasses efter de skiftende Forhold. Endelig skyder man saa i § 5 de flest mulige Spørgsmaal af teknisk og konstruktiv Art ud af Loven og ind under en Bygningsvedtægt, som til enhver Tid kan ændres af Kommunalbestyrelsen med ministeriel Sanktion.

Lovforslagets Effektivitet som Lov bliver da først og fremmest afhængig af, om der nu etableres det rigtige Forhold mellem de tre Faktorer: Paragrafferne, den kommunale Myndighed og Indenrigsministeriet. Behandlingen her i Salen tillader kun et meget flygtigt Skøn derover, et Skøn, der for mit Vedkommende skal indskrænkes til nogle faa Punkter. Blandt de Bestemmelser, som er undergivet den ministerielle Dispensationsret, findes i § 57 Reglerne om Tidsbegrænsning for Godkendelser af de i Henhold til Loven opførte Bygninger. Som bekendt indeholdt Kommunalbestyrelsens Forslag den meger drakoniske Bestemmelse, at Godkendelser almindeligvis ikke skulde gælde mere end 75 Aar, at dette Tidsrum under visse Omstændigheder endda kunde afkortes ved midlertidige eller tidsbegrænsede Byggetilladelser, og at Spørgsmaalet om Godkendelsens Forlængelse ud over de 75 Aar var underlagt Magistratens Afgørelse, uden at det i øvrigt ses af Forslaget, at Ejendomsbesidderne kunde indanke Sagerne for en højere Instans.

Om det berettigede i Hovedformaalet med denne Bestemmelse: Sikringen af en sund og tidssvarende Bebyggelse, er jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Bindslev ikke i Tvivl, men selvfølgelig maatte den Kondemnering af Ejendommene, som herved fandt Sted, idet de efter et vist Tidsrum kun kunde benyttes paa sædvanlig Vis og belaanes paa sædvanlig Maade, saafremt der kunde opnaas ny Byggeattest, rejse Indsigelse fra Ejendomsbesiddernes Side. Og det afgørende er nu, om den Affattelse, Paragraffen har faaet i det foreliggende Lovforslag, er en saadan, at der herved bydes

den private Ejendomsraadighed lempeligere Vilkaar, uden at det offentliges Interesse i et Forhold af saa vidtrækkende Betydning som det foreliggende herved skydes for meget til Side.

Den højtærede Indenrigsminister følger i sin Tilrettelægning af Spørgsmaalet det meget ligefremme Princip at bytte om paa Initiativet til, hvad der skal ske med en Ejendom efter Forløbet af de 75 Aar. I Kommunalbestyrelsens Forslag var det Ejeren, der skulde søge Magistratens Godkendelse af Byggetilladelsens Forlængelse; efter den højtærede Ministers Formulering bliver det derimod Myndighederne, som *kan* gribe ind og forlange Bygningen bragt i Overensstemmelse med gældende Lovgivning. Spørgsmaalet om Opnaelse af Byggeattester kommer saaledes ikke til at ligge for, før den offentlige Paatale har fundet Sted, og Magistratens Beslutninger kan herefter indannes til ministeriel Afgørelse.

Man vil maaske sige, at disse Ændringer kun er Nuancer i Ordningen af Forholdet, hvad dog slet ikke er rigtigt, selv om det ærede Medlem Hr. Bindslev kunde ønske Bestemmelserne løst endnu noget, og at de ikke fjerner den Usikkerhed, som Lovforslaget her fører med sig for Ejendomsbesiddernes Dispositioner. Men saaledes skal det heller ikke være. Naar der i Lovgivningen og dens Administration tages fornødent Hensyn til Kapitalinvesteringens Afvikling, bør der med Erhvervelsen af en Byggegrund ganske naturligt følge en Pligt til at holde Bygningerne paa Højde med de til enhver Tid fastsatte Byggregler af sundhedsmæssig og anden Art.

Byggeloven af 1889 indførte desværre ikke nogen saadan Forpligtelse for Ejendomsbesidderen, og den holdt desuden ligesom forudgaaende Byggelove tidligere opførte Ejendomme helt uden for sine Regler, saa længe der ikke fandt Ombygning Sted. Til den fremadskridende Forbedring af den nye Bebyggelse i København kom derfor til at svare et yderligere Forfald af en voksende Del af den ældre. Kløften mellem gammelt og nyt blev stadig større. Hver ny Byggelov gav praktisk talt sit Bidrag hertil, og som Følge af Lovgivningens Mangler blev der ligefrem opsparet Slumkvarterer, hvis stigende Beliggenhedsværdi, udnyttet til større og større Kapitalanbringelse ved Køb og Belaaning, nu kræver en særlig Lovgivning om Sanering af usunde Boliger, hvis man overhovedet skal faa dem ryddet med overkommelige Ofre fra det offentliges Side.

En fuldt berettiget Regulering af Forholdet mellem privat og offentlig Økonomi